

L'ÚLTIM DESIG

Hi havia una vegada una nena que es deia Carla que era molt amable, sincera, empàtica, alegre, graciosa, curiosa, somiadora, treballadora... però parlava molt fluixet.

A l'escola la professora Arantxa li demanava que parlés una mica més fort, però la nena no podia perquè tenia molta vergonya.

Un dia, quan va plegar de l'escola, caminant pel carrer cap a casa es va trobar un pot de pastilles. Va obrir-lo i se li va aparèixer un geni que li va dir:

- "Hola soc el geni Mustafà i per haver-me trobat tens quatre desitjos, així que decideix quins seran!"

La Carla es va quedar bocabadada; no s'ho podia creure! El geni la va tranquil·litzar. La Carla li va demanar que l'acompanyes a casa. Es va ficar el pot i el geni dins la motxilla.

Quan va arribar a casa, la Carla es va dirigir a la seva mare:

- "Mare, ja sóc aquí!" - va dir la Carla.
- "Filla, arribes just per a berenar!" - va contestar la mare.

Quan va estar una altra vegada sola li va demanar el seu primer desig al geni. Aquest era que una empresa molt important contractés als seus pares i així guanyessin un bon sou. La Carla li va demanar al geni el seu desig:

- "D'acord, però ves a dormir!" - va dir el geni.
- "Bona nit, fins demà!" - va contestar la Carla.

A l'endemà, va demanar el segon desig. Aquest consistia en demanar la pau mundial.

En tornar a casa la Carla estava ansiosa per demanar ja el tercer desig.

- “Que tothom tingui una vida digna, que ningú passi gana i tingui una casa on viure” - va dir la Carla.

El geni, com no podia ser d'una manera, ho va fer realitat.

Al poc temps de complir-se el tercer desig, ningú entenia què estava passant. Fins i tot, la Carla estava molt sorpresa per tot plegat.

El geni li va dir que ja havia passat un mes i que encara no li havia comunicat el seu últim desig:

- “Carla, què et passa? Encara no m'has dit el teu últim desig...” - va dir el geni.
- “No em passa res, només estava pensant amb claredat quin seria el meu últim desig...” - va respondre la Carla.
- “Ah! D'acord! Aprofitant l'ocasió demana ara el teu últim desig, Carla...” - va sol·licitar-li el geni.
- “El meu últim desig és que tu estiguis amb mi per sempre més, amb desitjos o sense” - va dir la Carla amb to ferm.
- “D'acord, però pensava que em demanaries de no parlar tan fluix. Però veig que ets una nena que es preocupa realment pels altres. Tots els teus desitjos han estat pels altres. En cap moment has demanat res per a tu, Carla!” - va dir molt sorprès el geni.

Al geni no l'importava que la Carla parlés fluix, ja que tenia una veu preciosa i podia fer que tothom l'escoltés. Llavors el geni amb to solemne li va dir:

- “Estic segur que al final aconseguiràs treure aquesta gran veu que tens i tothom podrà escoltar-te. Ara, com sempre, ves a dormir. Jo estaré amb tu”

Amb el temps, la Carla a poc a poc va començar a parlar més fort. Al principi va ser una mica incòmode i vergonyós per a ella, però després s'hi va acostumar perquè va veure que a tothom li agradava allò que deia. I la Carla, a partir d'aquell moment mai més va tenir vergonya.

I vet aquí un gos i vet aquí un gat, que la Carla de la vergonya se'n va lliurar.